

Гіркий мед

На автобусній зупинці її завжди чатував холод. А зараз, коли осінь ставала нещаднішою, здавалося, що тому холоду не буде кінця-краю, що все назавжди застигне в очікуванні сонця й тепла, порятунку, що ніяк не прийде. На вбогій лаві зупинки вона кожного ранку чекала свого автобуса, що ніколи не приходив вчасно.

Двадцять п'ять років її життя проходили мимо, наче ті сірі фігури перехожих, що з нахабністю час від часу лише штовхалися. Її золотаве волосся без ладу спадало на комір сірого пальта, неземної блакиті очі були байдужими до всього, вони були ніби мертвими, не помічали світу; на сухих вустах та запалих щоках гаснув рум'янець. Дівчина була схожа на тонку травинку, що німіє від холоду.

У її голові виринали спогади. Можливо вона й хотіла згадати про своє безтурботне дитинство, шкільні роки та батьків, які показали на двері, коли дізналися, *яка* їх дочка. Та нічого подібного в голову не лізло. Закутавшись у своє пальто й закривши очі, вона підігнула ноги, поставивши їх на лаву, й поклала на коліна голову...

Вона любила її. Любила всім серцем, всім своїм бентежним розумом. Любила ті зелені, повні іскорок величезні очі, ті ніжні гарячі вуста, що так боляче і солодко обпікали їй обличчя, грайливо цілували їй шию та груди. Любила просто дивитися на її витончений образ, приємно дивне обличчя, наче її не просто народили, а самі боги створили десь високо на Олімпі. Любила свою безцінну темноволосу діву кожну секунду буття, кожну мить, впродовж чотирьох років. Любила любити. Їй завжди було її мало.

Ось вони біжать з роботи, втомлені, проте щасливі й усміхнені. Забігаючи у двері квартири вони нарешті можуть дозволити собі злитися у довгому яскравому поцілунку. Голодні руки обох трясуться від бажання. Вона на секунду зупиняє свою темноволосу половинку, дивиться їй в очі і бачить сльози, сльози дикого щастя...

Все навколо зникає швидко, застається лише вона і вона. У сутінках кімнати вона бачить її голе, кольору і смаку солодкого меду, тіло, сповнене любові й життя, що без найменшого опору віддається. Легке тремтіння пробігає по спині, наче розряд струму, сягає серця і воно починає битися швидше. Поєднуючись в одне ціле, щось нерозривне й дике, дві іскри породжують вогонь і горять у ньому аж до самого ранку, поки втома і сон не підкосить їх запальні, мокрі й солоні тіла.

І коли такими ж холодними ранками вони прокидаються у теплому ліжку, і її темноволосе щастя протягує свої смагляві руки до гори, відкидає голову назад так, що пасма довгого волосся спадає аж до теплового попереку, а розпашілі груди з сосочками піднімаються в такт диханню, і потягується, дівчина розуміє, що це назавжди, до самої смерті, яка для них була чи то сестрою чи то порятунком. В такі моменти хотілося жити. Просто жити. Зачинитися у цій вбогій квартирі, яку винаймали, і просто отак лежати, вдихати отой невидимий дивний аромат забороненого плоду.

Дівчина й сама точно не знала, як так сталося і чому саме її вона зустріла на тій вулиці. Чому вона тоді так поспішала, спотикнулася і впала, зачепивши плечем *когось* з темним волоссям. Залишилося лише одне питання, на яке відповіді ніяк не могла знайти: чому у прощальному листі її щастя написало: «Ти завжди зі мною...» і зникло. Мабуть, назавжди...

А може то зовсім не любов була, а так, забава, але ж так болить у грудях...

Спогади зникли, автобуса все не було. Холод заповз їй у черевики і добряче мучив ступні.

За хвилину до неї підійде високий чорнявий хлопець з трьома трояндами у руках. Вона вдасть, що щаслива і встане. Він обійме її за стан, міцно поцілує в губи й подарує квіти, що тихо помиратимуть у неї на руках. Потім вони сядуть в автобус і поїдуть знайомитися з його батьками. День мине просто. Ось тільки вночі вона горітиме з *ним*, даруватиме йому своє тепло, ласку, свою іскру, всю

себе, лише одного не зможе подарувати - любові. Вона цілуватиме його тіло, що теж має смак меду, але гіркий той мед, такий гіркий...

Зцілення

Знову день... Знову настав той період доби, коли треба жити, треба примушувати себе до чогось, складати плани на майбутнє і творити вбогу історію. День на зло довгий, наче пісня мученика, він тягнеться наче гума, потім обривається і боляче б'є по відчуттях, свідомості, залишаючи у твоїй душі рану. Але ти розумієш, що ще живеш і не можеш звільнитися з пут життя, не можеш кудись втекти, бо завтра в тебе буде ще один такий день, до якого треба, як завжди, підготуватися...

Саме в кінці дня, коли заходить сонце і цей клятий день помирає, хочеться піти кудись, розчинитися у повітрі і просто відпочити. І ти йдеш у степ... Виходиш за місто, сходиш з асфальтованої дороги і вже йдеш стежкою, протоптаною тут тисячами людських ніг. Небо за містом чистіше, більше, змістовніше, сонце світить привітніше і наче тепліше; навколо шумлять дерева, сумують разом з тобою; трава сохне і тремтить від легенького вітру, що шулікою літає між її тонких стеблинок. Йдеш не напружуючись, звичайною ходою, без маски на обличчі, на ньому час від часу з'являється лише непомітний оскал – рана у душі кровоточить, болить, тому воно й так. На півдорозі головне не озирнутися, дуже важливо не згадати про щось, що потягне тебе назад, до міста, змусить забути про себе, свої переживання та почуття. І... ти не озираєшся, втома і тиха ненависть до того, що за спиною не дозволяє тобі зробити цього. Ти думаєш: що може зцілити тебе зараз, хто залікує твою рану. Ти говориш це вголос кілька разів, та відповіді не отримуєш, проте краєчком душі відчуваєш, що тебе чують, тебе розуміють оті безмежні простори... степу. В'юнка стежка привела тебе до нього, наче знала думки твої і бажання. Вона побігла далі, а ти зупиняєшся тут, дякуєш їй за компанію і ви розлучаєтесь.

Ох, як же просторо і вільно тут!.. Стільки місця для твоєї туги і твоїх думок – пташок, яких випускаєш з клітки розім'яти крила... Ти ступаєш на затверділу

землю і йдеш вперед. Навколо хвилюється безкрайність: дивишся на обрій – там земля з небом так безсоромно і палко цілуються, що навіть не зручно стає тривожити це місце своєю присутністю, але ти вже тут і ти маєш право на розраду. Ти поглядаєш навколо себе: трави вітають тебе, хилячи стеблинки до землі, далекі сині дерева на горизонті наче махають тобі своїм могутнім гіллям, а небо... Ти піднімаєш очі догори. Ох, небо... Скільки вистраждало воно, скільки бачило воно і скільки ще побачить... Таке безмежне, таке безгрішне, чисте і вічне... Ти хочеш охопити його усім своїм поглядом, намагаєшся не загубити жодної хмаринки, жодного промінчика останнього сонця цього дня, що на ньому грає, та не виходить – мало в тобі місця для нього і залишається лише одне – подарувати йому шматочок своєї зраненої душі.

Ти сідаєш на невеличкий пагорб, і... мовчиш. Скільки всього сказано було тобою сьогодні – хорошого і злого, значущого і не зовсім, пустого і змістовного, а просто отак помовчати давно не вдавалося. До твого слуху доноситься мелодія степу, мелодія самого життя, самої давньої правди. Ти чуєш чийсь шепіт, наче дівочий, прощальний, який переривається хлопчачим, обіцяним, тривким. Все закінчується плачем, сльози падають у цю траву, з кришталевим дзенькотом стікають по стеблинках і проникають у землю. Все затихає, та не надовго. Десь звідти, здалеку, з-за обрію чути кроки козацького війська, гучні вигуки, потім – тупіт кінських копит, дзенькіт шабель, що танцюють у феєрії війни, жалісливий стогін та гуркіт землі. І все це чути доти допоки не стихне останній крик, постріли і не розіллється кров козацька і ворожа, напоївши собою цей степ. І знову той шепіт, знову ті сльози сріблясті дівочі і... скорбота. Минає трохи часу і ти вже чуєш не шепіт, а крик, гучний жалісливий, хрипкий...

В цей момент ти притомнієш, наче прокидаєшся від хвилюючого сну, хоча й не спалось тобі зовсім. Торкаєшся долонями до землі і відчуваєш як та пульсує – вона й через століття не заспокоїлась від тієї війни; нюхом чуєш, як з її тріщин ще пахне тією кров'ю, що пролилася колись давно, ще до тебе...

Ти тепер знаєш, що самотність не завада, що цей степ також пережив багато у своєму житті, він теж зраний, рани ще не загоїлися і кровоточать вони досі, так само, як і твоя, у душі рана. Схиляючи голову, зціпивши зуби, ти стискаєш у руках ту висушену могутнім часом траву, хочеш закричати, закричати так голосно, щоб твій крик долетів до самого неба, щоб вся планета хоча б на мить завмерла, кожна людина озирнулася і шепотом запитала: «Що це?..» Та нічого подібного не буде, адже ти всього-на-всього піщинка у цьому безмежному, порізаному дорогами і нечестю світі, таких як ти ще шість мільярдів; ти людина і, звичайно, можеш багато, але водночас нічого і чим більше ти знаєш, тим більше переконуєшся в тому, що ти - нездара...

З часів тієї війни рани степові боліли так само, як і твоя зараз болить, вона роз'ятрена і велика, але степ витерпів, він знову цвіте і ти мусиш вистояти, мусиш вижити... Минають секунди до того, як ти розумієш, що вже пізно, що на тебе чекають вдома. Розтискаєш кулаки з травою, піднімаєшся з землі і озираєшся навколо: небо стало темнішим, сонце вже повністю сховалося за горизонт і вже слабше освітлює ті поцілунки неба з землею, світло вгамовується, все зникає і лише степ залишається з тобою, той єдиний, що зараз всмоктав у себе всю твою біль, посумував з тобою, подарував тобі хвилини спокою, відпочинку і підлікував твою рану... Ти з полегшенням видихаєш – цей день закінчився.

Коли вже ввечері ти повертаєшся у місто, частинку світу, у якому всі вже давно забули, що таке спокій, тиша й спогади. Знову плинеш до буденного життя, знову стаєш у цей сірий, проте чомусь важливий стрій, крокуєш в ногу з усіма і як тільки не опирається цьому душа твоя зрана. Живучи, гублячись у світі, ти часто на мить зупиняєшся і згадуєш той степ, того вічного, самотнього як і ти, сумуючого старця, що ніколи тебе не проганяв, завжди слухав і вбирав у себе всі твої скорботи і думки, лікував твої рани, і ти розумієш, що таким на всій землі, серед всіх гір і рівнин, всіх земель, може бути лише один степ – український...

Та, що на ймення людина

Осінній ліс спав. Він тільки-тільки заснув, тому його сон ставав все глибшим і міцнішим.

Прикривши очі голим гіллям, старий бачив сни... Ніхто в них не заглядав і навіть не міг собі уявити, що ж могло наснитися великому мертвотно-живому старому лісові. Інколи серед німої монотонної тиші могли пролуhati звуки: тріскотіння кори, шарудіння серед стовбурів, секундне пурхання якоїсь самотньої пташки, дзвін холодної роси або стукіт червоночолого дятла, що нагадувало биття самого лісового серця... Кожен, хто міг почути хоча б один з цих звуків серед тиші, точно сказав би, що лісові щось сниться...

Мандрівний житель цього лісу, старий сірий вовк, був чи не єдиним, хто, можливо, міг знати, що насправді являлося в осінніх снах цьому мовчазному, але в той час і говірливому старому. Вовк прожив у цьому лісі все своє життя, яке вже майже минуло, і зовсім скоро він вітатиме свою смерть, зіллється з лісом в одне єдине ціле, і той поділиться з ним своїми загадковими снами... А поки сірий ще живий, він мусить охороняти сон свого батька, свого старого від всіх негод.

Йдучи однією з сотень лісових стежин, до слуху вовка враз донеслися якісь звуки, і це зовсім не були тривоги сплячого!.. Це було щось зовсім інше. Він нагострив вуха і витягнув шию. Своім вже слабким нюхом він чув вже знайому лихо, те саме, що приходило сюди кожного року, забирало якусь частину лісового життя і задоволено йшла геть, щоб потім знову повернутися. Сіроманець побіг на звук. Вибігши на край лісу, він подивився на обрій – сонне сонце, закутане в густі хмари, сіло лише на половину, і тут, наче з його вогненного захмареного нутра, з-за обрію, вовк не прогадав, з'явилося та саме лихо... Воно було громіздким, голосно гуділо, пихтіло чорним димом і топтало, чавило під собою останні цьогорічні трави та квіти. А ще не було в цьому крові, світла та невинності, як це є у всіх дерев чи тварин. Птахи, що сиділи на віях-гіллі старого лісу, налякано здійснювалися в сіре небо, шукаючи порятунку, а вся

інша мілка звірина шмигнула за пазуху свого батька, до своїх схованок, у сполоханих оченятах їх читалося лише одне «біда», «лихо», «смерть»... Велет-ліс прокинувся, щоб знову зустріти нову смерть.

Смерть зупинилася прямо перед першими стовбурами, пильно вглядаючись і злобно дихаючи своїм чорним димом. Потім з залізного нутра з'явилося те, що створило цю смерть, розмножилось, заволоділо і думало, що підкорило світ. Це вовк називав породженням зла, зовсім не знаючи, що для неї існує зовсім інше, жахливіше ім'я – людина...

Того вечора знову було понівечено частину лісу, його тіло знову поламали, позрубували дерева, знову залякали дух лісу і забрали з собою туди, звідки ще нічого не поверталось. В очах вовка застигла невимовна туга... Та й вона не зникла ніколи, лише інколи нагадувала про себе так, як майже загоєна рана - час від часу болить.

За кілька днів до лісу знову прийшла людина. Вона ввійшла в ліс і вовк одразу почув її смердючий запах, і смерділо не лише її тіло, смерділа і її душа, думки, кров тисячоліть не змивалася з її рук, а бажання - злом проросли. Вона довго блукала, турбуючи хворий скалічений нею ліс, шукала щось, нишпорила... Сіроманець довго стежив за нею, та не стерпів її смороду і накинувся. Вчепившись в неї зубами, почав розривати на шматки. І одразу відчув смак тієї речовини, що витікала з ран – такої гидоти ще не куштував ніколи! Вовк роздирав її і думав: «Таке слабке, безпорадне і немічне тіло, а скільки зла у ньому і гіркоти...» А ще більше він дивувався тому, що вона не одна у цьому світі, що таких є неймовірно багато і кожна має свій окремий сморід... Вона приходитиме ще і ще, і від цього ніде дітися!.. Коли все скінчилося, тиша знову заповнила простір. Вовк покинув смердючий труп і крокував своєю дорогою, злизуючи з себе гидку червону людську рідину. Але скоро він відчув щось у своєму боці, обнюхав себе і помітив, що з його ребра стирчить щось довге. Він хотів витягнути, але тільки смикнув, відкрилася глибока рана і з неї полилася тепла вовча кров. Сіроманець заскавчав і повалився з ніг... Вовк не знав, що та

річ зветься ножем і вона також є творінням людини. Він не думав, що помере так само, як і ті квіти – від руки немічного смердючого тіла. Але він вдячний, що помер у своєму лісі, засинає разом з ним і через мить... бачить ті загадкові сні свого старого батька, які жодна людина не може і не має права бачити.

Те що на ймення породження зла, та, що на ймення людина ...

Породисті та дворняги

Влітку головна міська алея завжди страждала від набридливих людських ніг, що безперервно крокували по її рівній асфальтованій поверхні. Спека, не зовсім здібні та сумлінні робітники, що її поклали та цей безперервний тупіт робили свою справу. З середини тіла алеї, розм'яклої поверхні починала сочитися смола... Чорна, густа і липка, наче запечена кров. Вона приставала до підошви перехожих, які залишали на ній свої сліди, так, наче алея хотіла якось покарати гнобителів за це, захиститися...

Крім людей по ній бігали й менш грішні створіння - собаки... Бездомні дворняги та домашні породисті залишали на алеї відбитки своїх лап не тому, що хотіли їй нашкодити чи так їм було зручно, а тому, що просто шукали талан і чогось поїсти.

Та породистими і дворнягами можуть бути не лише собаки, а й... люди.

Одного такого літнього дня по тій алеї йшла дівчина - висока і тонка, як тополя. Її фарбоване волосся, наче у ляльки Барбі, вже давно втратило відчуття життя і йому нічого не залишалось; обличчя дівчина мала доволі миле, проте під шарами косметики важко було розгледіти ту милість що Бог створив; тонкий дівочий стан обіймали топ та коротка спідничка, нижче якої красувалися грубуваті довгі ноги. У руках з довжелезними кольоровими нігтями тримала сумочку від якогось дизайнера. Вона йшла, мірячи поглядом перехожих, яких порівнювала зі звичайними волоцюгами. В загальному, поглянувши на неї, можна було б з впевненістю сказати, що не з простих дворняг, з породистих...

Алея не привітно поставилася до цієї особи – її височезні тонкі підбори почали грузнути у м'якій смолистій поверхні. Задертий до гори ніс красуні,

опустився, очі наповнились здивуванням, обличчя скривилося в огиді. Вона незграбно почала витягувати ноги зі смоли, але тільки звільнялась одна, одразу грузла інша. Так продовжувалося хвилин п'ять. Перехожі поглядали на неї і лише насміхалися точно так, як вона з них ще мить тому. В результаті дівчина не втримала рівновагу і... впала. Всього лише за декілька секунд принцеса перетворилася на брудне і безпомічне створіння.

За хвилину по алеї крокувала інша цікава особа. Це також була дівчина, але зовсім з іншого тіста і душевної води. Вона була невисокого зросту, на ній не було дорогих дизайнерських речей, а на руках - манікюру, натомість в неї були простенькі спортивні штани, зовсім не нова футболка, кеди і ранець. Не відрізнялася особливою красою, фарбованим волоссям і макіяжем. Про неї б сказали, що не має породи, жодного навіть походження благородного не простежується... Вона дуже кудись поспішала, проте з посмішкою віталася зі знайомими перехожими, які з щирістю бажали їй хорошого дня. Коли простачка уздріла ту брудну красуню, яка потроху підводилася, підбігла до неї, розпитуючи чи все гаразд і подаючи руку. Красуня мовчки оперлася на руку допомоги, випрямилася, підправила волосся і попленталась до лави, щоб привести себе в порядок. Низенька дівчина пішла за нею, все ще перепитуючи чи все гаразд. Красуня знову підняла свій ніс і звернулася до неї, запитавши чого вона від неї хоче, нехай би забиралася геть. Простачка не знаходила слів, дивилася на неї і не відчувала образи, лише жаль. Шкода їй було таку пусту, затуманену людину...

Вони бачилися вперше і востаннє на цій алеї. В їхньому житті буде ще тисячі таких алей, але по кожній з них вони пройдуть по-різному: хтось буде грузнути, але їй допоможуть, хтось йтиме по трупах, щоб не забруднитися, хтось падатиме знову і знову, але з посмішкою підніматиметься зі збитих колін, хтось терпітиме підніжки... Вони різні, як небо і земля, як сонце і місяць, як день і ніч, лише єдине в них спільне – людське походження.

На відмінну від людей собаки, які б вони не були – породисті чи дворняги, не стараються бути кращими одне за одного, не знають, що таке дизайнерські речі і ранці, не воліють жити в розкоші і їсти вишукані страви. Собакам головне їсти, щоб жити; народжувати цуценят, щоб продовжити рід; знайти закуток, щоб поспати і подолати втому, погратися з іншими собаками чи поганяти горобців. Ось і все. І лише в собачих очах, не людських, можна побачити правду, лише у них світ віддзеркалюється таким, який він є. Порода людини не повинна вимірятися у цінних речах, штучній красі і лицемірстві, а в тому чи схожа вона на собаку. Чи є в її серці та небувала вірність, та простота, чуття до добра і зла, та неймовірна любов до життя, віра у краще і надія на наступний світанок... У цьому і криється шляхетна ознака породистої душі та чистокровного начала людини...

Алея ж з тих пір пролила не одну смолисту сльозу, не з одної рани сочилася її кров, але вона залишилася, вона ще чекає на тих, хто пройдеться нею гідно і чиї підшви вона не забруднить, бо знатиме, що це людина не з людською, а з собачою душею, породистою душею.

Газізянова Катерина Геннадіївна;

19 років;

Місце навчання: Національний університет «Острозька Академія»

Домашня адреса: Хмельницька область, м.Старокостянтинів,
вул.Коцюбинського 32;

Моб.тел. +380967418664